

Líheň 24. - 26. 1. 2014

Z Bělkovic k Líhni je to pěšky dobrá půlhodina, maširoval jsem nejdřív nekonečnou vesnickou ulicí ve žlutém světle lamp a nakonec do kopce lesem. Foukal studený vítr, začínalo pěkně přimrzat a mezi černými stromy ležel bílý sníh.

Zevnitř ze srubu se ozývá smích. Otevírám dveře a tiše vcházím dovnitř do tepla. Skulinou mezi dvěma závěsy jsem vidím známé lidi, plameny svíček jim tančí po tvářích. Lipo sedí na lavici a něco vypráví, Tadeáš se směje. První skutečně zimní výpravy v sezóně se nás nakonec zúčastnilo deset, staří veteráni až do posledního, tvrdé jádro oddílu. Kromě mě, Lipa a Tadeáše dorazili ještě Upír, Jenda, Matěj, Pavel, Šotouš, Štístko a Brácha.

Přicházím ke stolu, Tadeáš zrovna vysvětluje jednoduchou hru s kostkou, tužkou a papírem. Brácha stojí u kamen, šťourá v nich pohrabáčem a přesvědčuje hrnec s vodou, aby začal vařit. Ve srubu už je krásně teplo, a tak když mi roztají tváře, přidám se ke hře. Hned vzápětí Lipo přichází s veleúspěšnou aktivitou, kterou strávíme prakticky celý zbytek večera: oddílovým fotopexesem. Dvě fotky patří k sobě, pokud jsou ze stejné akce. Plus je na stole několik bonusových kartiček jako „kejklír“ (znovu zamíchá kartičky), „bedna s netopýry“ (kdo si rychleji navleče ponožku na ruku, má tah navíc) nebo obávaný „podivín“ (čtyři kola se musíš držet rukou za jazyk). A tak znovu vzpomínáme na včelaře Bublínu, sjezd druidů v Karnutském lese, na smilovské hostiny a ti, kdo mají zrovna smůlu a vytáhli „podivína“, se snaží neposlintat stůl.

Kolem půlnoci končíme a odebereme se ke spánku do patra. Matěj se ve směsi hrdinství a šílenství rozhodne přespat na studené podlaze v dolním patře, celou noc bojuje o holé přežití a přikládá do kamen.

Ráno je obloha jako vymetená a mrzne o to víc. Po makovcích a horkém čaji vyrážíme na vycházku. Led na cestě nám křupe pod nohama, v lese je ticho. Těžko uvěřit tomu, že se za sedm dní ochladilo skoro o dvacet stupňů a brzké jaro vystřídala pozdní zima. Sestoupíme podél horní hrany lomu do úzkého údolí a pár metrů nad korytem potoka najdeme vstup do staré opuštěné stoly. Zapalujeme svíčky a po skupinkách se pouštíme dolů. Původně Upír zamýšlel v podzemí sehrát extrémní verzi banderovců, všichni nicméně vystresovali z kombinace tmy a přítomnosti netopýrů, takže se ze hry stala spíš obvyklá prohlídka jeskyní.

Zpátky jdeme podél zurčícího potoka, voda stéká po ledovém příkrovu a rozlévá se desítek malých vodopádů, bočních koryt a ramen. Slunce začíná konečně trochu hřát. Když kolem poledne dorazíme zpátky ke srubu, dá se hrát fotbal jenom v mikínách a Lipo s Upírem jdou vařit oběd.

Na chvíli nás navštíví David s Prokopem, dorazili chvíli po obědě a zmizí se soumrakem. Přibližně tehdy nás opouští i Brácha. Než se odhodláme znovu nazout studené boty a vyrazit ven, je půl čtvrté. V poslední jakžtakž prosluněné hodině hrajeme sápačky s míčem a druhý poločas fotbalu. Pak se ochladí natolik, že radši dáme přednost chatě.

Ve skupinkách si povídáme o zdravotědě, Lipo v Matějově autě učí ostatní, jak si počínat při autonehodě. Na kamnech se mezitím ohřívá mléko na pudink. A spolu s pudinkem („Pudink nebo cocoa drink,“ jak Prokop neustále opakoval) začíná gastronomický večer. K večeři má být sekaná. Taková ta z Globusu, co má blíž ke kabanosu, než k sekané. Každý dostane jeden balíček, tedy dva plátky. Někdo se potýká se svým plátkem zastudena, většina se snaží hmotu nějak ohřát, Matěj sype kari. Celkový dojem je nevalný, plátků je moc, všem se z nich už navaluje, jsou přílišně mastné a na kadibudce s námi bude sedět mráz. Připočtete litry řídkého pudinku, přemrzlou kyselou okurku a pár krajíců chleba.

Šotouš jde spát a už se neprobudí. Tedy... probudí se až v neděli ráno.

Já, Pavel a Štístko ležíme v patře, je nám nedobře, snažíme se nehýbat a nemyslet na sekanou. Ta totiž vytěsnila vůni a chutí všechno ostatní, ovládla celou chatu a myslí jejích obyvatel a nikdo se jí neodvážá protivit.

Ostatní se střídají v kadibudce.

Možná o hodinu později jsme zase schopni nějaké akce. Organizují s přeživšími strategickou stolní hru. Hráči staví tratě a převáží suroviny. Vítězí Jenda – včas ovládl strategické přístavy ve středu mapy a postavil severojižní páteřní trať. Sice pak zaváhal při klíčovém převozu dinosaurů do

muzea, ale unie Tade – Pavel na něj už nestačila. Ve zbytku večera si už jen povídáme.

Ráno jsou na teploměru u kamen čtyři stupně. Lipo s Upírem vaří cocoa drink, ostatní se postupně probouzejí. Snídáme lupínky a začínáme uklízet a chystat dřevo. Před polednem je všechno připravené, do odjezdu autobusu zbývá hodina. Trávíme ji dračím douškem.

Do Olomouce nás má jet pět Matějovým autem, zbylí čtyři pod Upírovým velením jedou busem. Vymrzlá felicie jenom tak škytne a to je všechno. Tlačíme ji tedy po cestě z kopce do údolí, Lipo volá nějakému kamarádovi. Otevíráme motor a přemýšlíme, co by tak mohl být přívod paliva, tam je prý problém. Nakonec tlačíme auto dál s tím, že přinejhorším dojdeme do Olomouce pěšky. Najednou se stane zázrak. Auto zničehonic nastartuje. Jedeme.

Jsme u skoro u klubovny, když volá Upír. Ujel jim autobus, jdou nazdařbůh do Dolan. Vysazujeme Pavla, Šotouše a Lipa v Olomouci. Pavel vyhodí do kontejneru pytel se zbylým pudinkem a jedeme s Matějem zase zpátky...

Velmi příjemná akce. Jen bych dal příště přednost karibské pláži, mrazu jsme užili za jeden víkend až až.